

[Wilhjelm]

ikke mere farlige, end vi andre er i almindelighed.

Den slags regler udgør altså blokeringer i forhold til det, hr. Henrik Toft rigtigt sagde om en ændret holdning til begrebet sindslidelser og sindssygdomme.

Jeg tror nu nok, at venstres ordfører var lidt for troskyldigt optimistisk, vil jeg kalde det, når han sagde, at vi er kommet meget langt med at få afskaffet fikseringerne, og at det vist nu kun er, når man vil sikre, at patienterne ikke falder ud af sengen. Jeg ved ikke, om hr. Henrik Toft, når han taler om sine børn, som man også sætter sengeheste op for, kunne forestille sig, at man for at forhindre dem i at falde ud af sengen spændte dem fast, så de havde vanskeligt ved at trække vejret. Vi har ikke noget som helst belæg for, at antallet af fikseringer er gået ned, men vi har mange, mange års ustandselige henvendelser fra ombudsmanden til folketingets retsudvalg og til justitsministeriet om at få kigget på disse tvangsindgreb, som fikseringerne udgør. Men vi har ingen registrering af omfanget, så vi aner ikke, om det er reduceret. Det kan vi jo håbe, men vi ved det faktisk ikke.

SFs ordfører vil jeg også gerne takke for SFs generelle modtagelse af forespørgslen her. Jeg vil dog komme med en lille korrektion, idet fru Alice Faber sagde, at sindssyge-loven giver meget store beføjelser over for en meget varieret gruppe, som blot har det tilfælles, at de er erklæret sindssyge. Det er meget store beføjelser – tvangsindlæggelse, tvangsanbringelse, tvangsbehandling osv. – men lad os nu ikke gøre det værre, end det er. Man får ikke efter loven disse beføjelser, blot folk anses for sindssyge. Der er supplerende kriterier, enten farlighed over for sig selv eller over for andre eller behandlingskriteriet, at det vil skade helbrædelsesmulighederne, hvis man ikke straks kommer under behandling, og hvis vi taler om tvangstilbageholdelse dertil ulempekriteriet. Og når det kommer til stykket, er det altså under 5 pct. af de indlagte, der kommer under disse meget store beføjelser til offentlig myndighed. Det skal vi dog lige huske.

Fru Inge Krogh havde den korrektion til fru Alice Faber, at patienterne får sandelig overlægens skrivelse. Jeg skal ikke gøre mig kyndig på det, men vil blot henvise til, at § 71-udvalget den 10. september 1981 fik et

åbent brev – det er derfor, jeg kender det, for vi har aldrig siddet og har aldrig villet sidde i § 71-udvalget – fra to læger, hvori der om gennemgangen af retsstillingen for indlagte psykiatriske patienter står, at overlægens skrivelse er hemmelig for patienten. Så lad os da få det opklaret, men det er måske ikke helt så klart, som fru Inge Krogh fortalte fru Alice Faber.

Jeg nævnte lige, at vi aldrig har siddet og aldrig har villet sidde i § 71-udvalget, og jeg har egentlig lidt svært ved at forstå, at nogle har villet påtage sig den funktion, som er umulig, men hvis man endelig har gjort det, synes jeg, at det eneste hæderlige, man kan gøre, er, som fru Yvonne Herløv Andersen gjorde, at stille sig herop og sige: § 71-udvalget fungerer faktisk ikke. Det har været lidt forskelligt. Der har været udvalgsformænd, der sørgede for besøg på institutionerne, og der har været udvalgsformænd, der ikke gjorde det, og jeg ved, at i de sidste 14 måneder – altså siden sidste valg – har der kun været to møder i § 71-udvalget og ingen rejser. Men det er ligegyldigt med de småforskelle, for selvfølgelig kan et udvalg bestående af 11 fortravlede folketingsmedlemmer ikke nogen sinde udgøre et reelt tilsyn med alt det, de efter grundloven skulle have tilsyn med, nemlig alle administrative frihedsberøvelser. Det må vi have lavet om, for der står ikke et klap i grundloven om, at det skal være folketingsmedlemmer. Der står bare, at der skal være et tilsyn med de administrative frihedsberøvelser. Det må kunne gøres, og det vil vi gerne komme med forslag om.

Hr. Bernhard Baunsgaard omtalte, at hans parti havde været ude for en barsk opinion, da de radikale kom med deres beslutningsforslag, og at prisen for at komme i gang havde været, at man var så lidt præcis dengang. Jeg synes, det var lidt misvisende, vil jeg godt sige, og jeg tror faktisk, at de radikale havde fået nogenlunde samme positive modtagelse, hvis de havde lavet det forarbejde, som har ligget til debatten i dag. Men der skete det, at de radikale efter 1½ års løfte om at ville revidere sindssygeloven kom med et beslutningsforslag på 1½ linje. Det synes jeg er helt undskyldeligt, når man er et lille parti. Det problem kender vi også, at det kan være vanskeligt at prioritere ressourcerne, og de er bestemt ikke ubegrænsede, men jeg synes ikke, man af den grund skal gøre sig